

Sygn. akt **VIII Ua 21/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch (spr.)
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSO Maria Gawlik
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w Gliwicach

sprawy z odwołania S. K. (K.)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 8 maja 2014 r. **sygn. akt** VI U 365/11

oddala apelację.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Mariola Szmajduch (spr.) (-) SSO Maria Gawlik

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 21/14

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z dnia 22 września 2011r. uchylono orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Z. z dnia 21 lipca 2011r. o zaliczeniu S. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim, uznając że nie jest on osobą niepełnosprawną w żadnym stopniu przewidzianym ustawą z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t. j. Dz. U. z 2011r. Nr 127, poz. 721).

W odwołaniu od tego orzeczenia S. K. domagał się zaliczenia go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na stałe i stwierdzenia, że w związku z wadą wzroku jest osobą niepełnosprawną od urodzenia.

W uzasadnieniu odwołania podał, że jest osobą niepełnosprawną w związku ze schorzeniami wzroku i kręgosłupa. Odwołujący wskazał na nieprawidłowości podczas badania lekarskiego, które w jego ocenie nie zostało przeprowadzone w sposób obiektywny i w zgodzie ze sztuką lekarską.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, że na podstawie przeprowadzonego badania lekarskiego oraz analizy przedłożonej dokumentacji medycznej stwierdzono, iż występujące schorzenia nie naruszają sprawności organizmu, w stopniu pozwalającym na zakwalifikowanie odwołującego do osób niepełnosprawnych. Zdaniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. odwołujący jest zdolny do samodzielnej egzystencji, nie wymaga w chwili obecnej pomocy osób drugich w celu pełnienia ról społecznych oraz posiada zdolność do podjęcia zatrudnienia zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Dodał również, że nie neguje występowania u odwołującego schorzenia z tytułu wady wzroku, jednakże odwołujący nie spełnia koniecznych przesłanek do zaliczenia go do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014r. (sygn. akt VI U 365/11) Sąd Rejonowy w G. w punkcie pierwszym zmienił zaskarżoną decyzję Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z dnia 22 września 2011r. i poprzedzając ją decyzję (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Z. z dnia 21 lipca 2011r. w ten sposób, że zaliczył odwołującego S. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na stałe począwszy od dnia 20 czerwca 2011r., zaś w punkcie drugim oddalił jego odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na następującym stanie faktycznym:

Orzeczeniem z dnia 21 lipca 2011r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Z. zaliczył odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności, z zastrzeżeniem, że niepełnosprawność istnieje od 1981 roku. Jako przyczyny niepełnosprawności podano choroby narządu wzroku, oznaczone symbolem 04-O.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. w dniu 22 września 2011r. uchylił powyższe orzeczenie w całości i uznał, że odwołujący nie jest osobą niepełnosprawną.

Podstawowym problemem zdrowotnym odwołującego jest jego wada wzroku, praktycznie nie widzi na prawe oko. Odwołujący zatrudniony jest w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na stanowisku specjalisty ds. BHP w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie z zaświadczeniem lekarskim wydanym przez lekarza medycyny pracy odwołujący jest zdolny do pracy na komputerze w okularach. Odwołujący pracuje samodzielnie przy komputerze średnio 4 godziny dziennie, aczkolwiek zdarza mu się przepracować na komputerze do 8 godzin dziennie. Praca przed komputerem powoduje u niego szybkie zmęczenie oczu. Dodatkowo dyskopatia kręgosłupa utrudnia mu pracę pozycji siedzącej. Odwołujący mieszka wraz z małżonką i dwójką dzieci na 4 piętrze w bloku bez windy. Nie może on jednak wnieść wózka po schodach do mieszkania i musi wykonywać to jego małżonka.

Celem weryfikacji oceny stanu jego zdrowia Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłych specjalności adekwatnych do rodzaju schorzeń odwołującego.

W opinii z dnia 27 stycznia 2012r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii K. J. (1) na podstawie dokumentacji medycznej i przeprowadzonego badania lekarskiego rozpoznał u odwołującego: jednooczną – niedowidzenie oka prawego – zez rozbieżny, krótkowzroczność oka lewego, dyskopatię L3-S1 z cechami konfliktu korzeniowego na poziomach L4-S1 po stronie lewej, zespół korzeniowy L4-S1 lewostronny i uznał odwołującego za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na okres 2 lat od daty wydania orzeczenia.

Biegła sądowa psycholog kliniczny G. G. (1) w opinii z dnia 30 marca 2012r. na podstawie przeprowadzonych badań psychologicznych, wywiadu i analizy dokumentacji lekarskiej zaliczyła odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres dwóch lat od czasu przeprowadzonego badania.

Opinię biegłej sądowej G. G. (1) zakwestionował Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K..

Następnie w opinii z dnia 2 listopada 2012r. biegła sądowa w zakresie okulistyki M. P. (1) rozpoznała u odwołującego stan po oparzeniu chemicznym spojówki i rogówki, po operacji uwolnienia zrostów spojówki, operacji zeza zbieżnego, głębokie niedowidzenie oka prawego- praktyczną jednooczność oraz krótkowzroczność oka lewego i uznała, że odwołujący jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim na stałe, a niepełnosprawność ta powstała zaraz po urodzeniu. W uzasadnieniu biegła podała, że odwołujący jest od dziecka osobą praktycznie jednooczną, natomiast w lewym oku ma prawidłową ostrość wzroku i prawidłowe pole widzenia. Biegła dodała, że odwołujący jest zdolny do pracy w wyuczonym zawodzie i przeciwwskazane są prace wymagające obuocznego widzenia.

Również i z tą opinią nie zgodził się Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. po powołując na treść rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. (Dz. U. z roku 2003, nr 139, poz. 1328 ze zm.) zawierający kryteria zaliczania do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W opinii uzupełniającej biegła M. P. (1) przyznała, że zgodnie z rozporządzeniem powołanym przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. odwołujący nie jest osobą niepełnosprawną.

Odwołujący zakwestionował opinię uzupełniającą biegłej M. P. (1) podnosząc, iż z uwagi na wadę wzroku jest osobą niepełnosprawną w ujęciu funkcjonalnym, a powoływane przepisy prawa go dyskryminują i nie uwzględniają indywidualnych przypadków.

Z kolei w opinii z dnia 26 października 2013r. biegli sądowi ortopeda-traumatolog R. H. (1) i neurolog M. W. (1) rozpoznali u odwołującego zespół bólowo-korzeniowy lewostronny na tle dyskopatii L3/S1 ze stwierdzonym konfliktem korzeniowym z utrwalonymi objawami ubytkowymi podrażnieniowymi i zaliczyli odwołującego, z tytułu upośledzenia narządu ruchu (symbol 05-R), do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Odwołujący nie zgodził się z opinią biegłych zarzucając, że stoi w sprzeczności w opinią biegłego K. J. (1).

W opinii z dnia 7 marca 2014r. biegła sądowa z zakresu okulistyki A. K. (1) rozpoznała u odwołującego stan po oparzeniu chemicznym spojówki i rogówki oka prawego, stan po operacji zeza zbieżnego oka prawego, głębokie niedowidzenie oka prawego, krótkowzroczność oka lewego – praktyczną jednooczność. Zdaniem biegłej pomimo, że odwołujący od dzieciństwa jest osobą praktycznie jednooczną, to jednak w oku lewym z niedużą korekcją okularową- sph 1,5 D- ma prawidłową ostrość do dali i bliży oraz prawidłowe pole widzenia, co sprawia, że nie jest osobą niepełnosprawną z powodu narządu wzroku.

Odwołujący nie kwestionował opinii biegłej sądowej pod względem merytorycznym, lecz wskazał, że w jego ocenie praktyczna jednooczność powinna go zakwalifikować do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od daty urodzenia.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o dowody: z akt orzeczniczych odwołującego; z opinii biegłego K. J. – k. 12-13; z opinii biegłej

G. G. – k. 25-26; z opinii biegłej M. P. – k. 59-60; z opinii uzupełniającej M. P. – k. 76; z pisma pracodawcy odwołującego – k. 104-105v; z zaświadczeń lekarskich – k. 106-108; z przesłuchania ubezpieczonego – k. 117-verte; opinii R. H. i M. W. – k. 123-125; opinii A. K. – k. 147-150).

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd Rejonowy podzielił opinie biegłych sądowych okulisty M. P. (1) (w zakresie opinii uzupełniającej, w której skorygowała swoje poprzednie stanowisko), ortopedy-traumatologa R. H. (1) w zespole

z neurologiem M. W. (3) oraz okulisty A. K. (1), które zostały wydane na podstawie akt sprawy, badania odwołującego, wiedzy i doświadczenia życiowego biegłych. Zatem w ocenie Sądu Rejonowego brak podstaw do ich kwestionowania. Równocześnie Sąd I instancji nie podzielił stanowiska biegłych ortopedy K. J. (1) i psycholog G. G. (1), bowiem biegli ci zaliczyli odwołującego do grupy osób niepełnosprawnych w oparciu o samo stwierdzenie naruszenia sprawności organizmu, bez ustalenia, czy ta osoba jest niezdolna do pracy albo zdolna jest do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymaga czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Sąd I instancji powołując się na treść art. 4 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t. j. Dz. U. z 2011r. Nr 127, poz. 721) wskazał na ogólne kryteria pozwalające na zliczenie konkretnej osoby do poszczególnych stopni niepełnosprawności. I tak do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Zaś do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy powołał się na treść rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 03, Nr 139 poz. 1328), które doprecyzowuje pojęcie konieczności udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych, a także szczegółowe kryteria pozwalające zakwalifikować daną osobę do umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W ocenie Sądu I instancji, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało w sposób nie budzący wątpliwości, że odwołujący ma w sposób istotny obniżoną zdolność do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne – z tytułu upośledzenia narządu ruchu. Zdaniem Sądu Rejonowego, potwierdzili to w swojej opinii biegli sądowi R. H. (1) i M. W. (1) podając, że odwołujący powinien być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Ponadto Sąd Rejonowy uznał, iż odwołujący – pomimo praktycznej jednoocznosci – nie może być zakwalifikowany z tytułu wady wzroku do żadnego ze stopni niepełnosprawności. Zgodnie bowiem z § 32 ust. 1 pkt 4 cytowanego powyżej Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez choroby narządu wzroku, w tym wrodzone lub nabyte wady narządu wzroku powodujące ograniczenie jego sprawności, prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 0,3 według S. po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni. Natomiast biegli okuliści ustalili prawidłową sprawność lewego oka odwołującego przy użyciu szkieł korekcyjnych.

Jeżeli chodzi o datę powstania niepełnosprawności odwołującego, to Sąd Rejonowy uznał, że należy ją określić na dzień złożenia przez odwołującego wniosku o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

W tych okolicznościach ubezpieczony nie może, zdaniem Sądu I instancji być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ponieważ nie spełnia wymaganych przepisami prawa warunków, a zatem jego odwołanie w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy odniósł się również do zarzutów odwołującego w zakresie, w jakim utrzymywał on, że przepisy powołanego przez Sąd I instancji rozporządzenia szczegółowo określającego kryteria zaliczenia do poszczególnych stopni niepełnosprawności, naruszają konstytucyjną normę równości wobec prawa.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przytoczone przepisy prawa Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z dnia 22 września 2011r. i poprzedzając ją decyzję (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Z.

z dnia 21 lipca 2011r. w ten sposób, że zaliczył odwołującego S. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na stałe począwszy od dnia 20 czerwca 2011r., natomiast w pozostałym zakresie odwołanie jako nieuzasadnione zostało oddalone.

Apelację od powyższego wyroku wniósł odwołujący.

Zaskarżając wyrok w całości wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od urodzenia na stałe.

W treści apelacji apelujący zarzucił, iż wyrok Sądu Rejonowego został wprawdzie oparty na obowiązujących przepisach, jednak w jego ocenie są one dla niego dyskryminujące. W ocenie apelującego dyskryminacja ta polega na uznawaniu niepełnosprawności jedynie u osób, które nie posiadają oka fizycznie, bądź funkcjonalność oczu jest równa zeru. Z kolei przepisy te nie wskazują na niepełnosprawność u osób, ze znacznym niedowidzeniem uniemożliwiającym rozpoznawanie przedmiotów i twarzy również z bezpośredniej bliskości w jednym oku. Zauważył nadto, że równocześnie inne przepisy niosą dla osób posiadających takie schorzenia oczu jak on, szereg ograniczeń społecznych i zawodowych, jak dla osób jednoocznych. Uznał zatem, że przepisy dotyczące orzekania o niepełnosprawności, w zakresie chorób oczu, naruszają zasadę określoną w art. 32 Konstytucji RP.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w K. nie odniósł się do apelacji odwołującego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, nadto dokonał właściwych ustaleń odnośnie stanu faktycznego, a następnie w sposób prawidłowy ocenił zgromadzony materiał dowodowy, z zachowaniem wszelkich reguł oceny dowodów, i równoczesnym uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie Sądu Rejonowego do zaskarżonego wyroku jest szczegółowe i sporządzone zgodnie w wymogami art. 328 § 2 k.p.c.

Wyrok Sądu I instancji jest trafny i odpowiada prawu, a dokonane ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Zarzuty apelacji Sąd Okręgowy uznał za niezasadne.

Zasady ustalania stopnia niepełnosprawności, i wydania w tym zakresie orzeczenia regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2008r. Nr 14, poz. 92 ze zm.) tj. art. 3 i 4, które Sąd Rejonowy przytoczył w uzasadnieniu wyroku i których nie ma potrzeby ponownie przywoływać.

Dodać należy jedynie, iż szczegółowe kwestie związane z orzekaniem o stopniu niepełnosprawności, w tym standardy w zakresie kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności oraz oznaczenie symboli przyczyn niepełnosprawności zawiera rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139 poz.1328), na który to akt prawny Sąd I instancji również się powołał w rozważaniach prawnych.

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd Rejonowy w powołanej przez siebie podstawie prawnej wskazał na wymienione w § 30 standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, które zawierają kryteria zaliczenia do tego stopnia, określające skutki naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym:

- 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
- 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Z kolei w przytoczonym przez Sąd Rejonowy § 31 powołanego rozporządzenia określono, że standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

- 1) istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną;
- 2) ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu.

Natomiast po myśli ust. 2 tego paragrafu możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy ubezpieczony spełnia kryteria pozwalające na zaliczenie go do osób o umiarkowanym, bądź lekkim stopniu niepełnosprawności, bowiem Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. uznał, że nie ma podstaw do ustalenia u odwołującego jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności, nie stwierdzono u niego bowiem niezdolności do samodzielnej egzystencji i uznano, że nie wymaga on stałej lub długotrwałej opieki i pomocy osób innych w pełnieniu ról społecznych, a nadto posiada zdolność do podjęcia zatrudnienia na ogólnym rynku pracy.

Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu szerokiego postępowania dowodowego uznał, że Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K., wydając zaskarżone orzeczenie w głównej mierze skupił się na schorzeniach odwołującego, natury okulistycznej, przy równoczesnym pominięciu schorzeń jego narządu ruchu, które w ocenie Sądu Rejonowego powodują u odwołującego niepełnosprawność w stopniu lekkim. Sąd Okręgowy podziela tę ocenę. W szczególności należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że stan narządu ruchu odwołującego, a zwłaszcza jego kręgosłupa, powoduje, iż odwołujący ma w sposób istotny obniżoną zdolność do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia

w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne – z tytułu upośledzenia narządu ruchu.

Z kolei stopień zaawansowania schorzeń narządu wzroku powoduje, że odwołujący, pomimo stwierdzenia u niego praktycznej jednooczości, nie może być zakwalifikowany do żadnego ze stopni niepełnosprawności. Zgodnie bowiem z § 32 ust. 1 pkt 4 powołanego powyżej Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez choroby narządu wzroku, w tym wrodzone lub nabyte wady narządu wzroku powodujące ograniczenie jego sprawności, prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 0,3 według S. po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni. Natomiast w badaniu przeprowadzonym przez biegłych okulistów stwierdzono prawidłową sprawność lewego oka, przy użyciu szkieł korekcyjnych.

Dodać należy jeszcze, iż fakt, że praktyczna jednooczość odwołującego powstała w niedługim czasie po urodzeniu, na co powołuje się w treści swojej apelacji, podnosząc iż jest to zasadniczy argument przemawiający za zaliczeniem go umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, pozostaje bez znaczenia i w oderwaniu od przesłanek prawnych warunkujących wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

Odnosząc się do zarzutów apelacji w zakresie oparcia się przez Sąd w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, na przepisach, które w ocenie apelującego dyskryminują go i naruszają określoną w art. 32 Konstytucji RP, zasadę równości wobec prawa, Sąd Okręgowy w pełni podziela poczynione w tym zakresie rozważania Sądu Rejonowego.

Ma rację Sąd I instancji wskazując, że z norm konstytucyjnych, jako norm o charakterze generalnym nie wynikają bezpośrednio konkretne roszczenia o spełnienie przez państwo i jego organy konkretnych świadczeń. Normy te wymagają uszczegółowienia na drodze wydania konkretnych przepisów w randze ustawowej. Kwestie stopnia niepełnosprawności konkretnej osoby, w tym wypadku odwołującego, podlegają ustaleniu w oparciu o przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a także przepisów wydanego na podstawie delegacji ustawowej Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie w pełni również podziela przytoczone przez Sąd Rejonowy orzecznictwo w którym wyrażono pogląd, że nierówne traktowanie podmiotów nie musi oznaczać dyskryminacji lub uprzywilejowania, skutkującego oceną o naruszeniu standardu określonego w przepisie art. 32 Konstytucji. Zwłaszcza, że wyrażone w nim zasady konkretyzowane są w przepisach szczegółowych, i dopiero wspólnie z kryteriami w nich zawartymi, mogą stanowić łączne kryterium oceny równego traktowania, odnoszone tak do płaszczyzny tworzenia, jak i stosowania prawa. Zasada równości wobec prawa określona w art. 32 Konstytucji, ma charakter klauzuli generalnej i nie może być podstawą samodzielnej, materialnoprawnej podstawy do dochodzenia roszczeń. Natomiast przepis ten zawiera dyrektywę równego traktowania skierowaną przede wszystkim do prawodawcy. Zasada równości wobec prawa oznacza, że podmioty o tym samym statusie prawnym, mogą w tej samej sytuacji faktycznej i prawnej, oczekiwać takiego samego rozstrzygnięcia w procesie stosowania prawa. Nie stanowi naruszenia tej zasady odmienne uregulowanie podobnych, szczegółowych kwestii w przepisach regulujących postępowanie przed różnymi organami władzy publicznej, także sądami (postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 18 listopada 2010r., I OZ 863/10, LEX nr 742119 oraz z dnia 19 października 2011r., II FZ 634/11, LEX nr 965103; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 stycznia 2013r., (...), LEX nr (...)).

Konkludując, w ocenie Sądu II instancji, materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania pierwszoinstancyjnego jednoznacznie wskazuje, że S. K. od 20 czerwca 2011r. jest osobą niepełnosprawną w stopniu

lekkim, na stałe, a równocześnie nie spełnia on przesłanek warunkujących zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

(-) SSO P. B. – P. (-) SSO M. S. (ref.) (-) SSO M. G.

Sędzia Przewodniczący Sędzia